

הלכות פסולי המקדשין פרק יד

א. אין המחשבה הולכת, אלא אחר העובד ; אבל מחשבת בעל הקרבן, אינה מועלת כלום : שאפלו שמענו הבעלים שפגלו, והיתה מחשבת העובד נכונה הרי זה פשר. ואין המחשבה מועלת, אלא ממני שהוא ראוי לעבודה, ובדבר הראוי לעבודה, ובמקום הראוי לעבודה.

ב. ממני שהוא ראוי לעבודה פיצד : אחד מפל הפסולין לעבודה שקבל הדם, או הולין, או זרק, וחשב בשעת העבודה מחשבת מקום או מחשבת הזמן לא פסל במחשבתו, לפי שאינו ראוי לעבודה. ואותו הדם שקבל או שזרק מקצתו, ישפך לאמה ; ואם נשאר דם הנפש, יחזור הראוי לעבודה ויקבל במחשבה נכונה. אבל אם חשב הפסול בשעת שחיטה, פסל במחשבתו שהשחיטה כשרה בפסולין, כמו שבארנו.

ג. יש קרבנות שאם נעשו שלא לשמן, פשרים כמו שיתבאר ; לפיכך אם קבל הדם בהן זה שאינו ראוי לעבודה, או הולין, או זרקו פסל הזבח כאלו עשהו לשמו, שהוא פסול. ואף על פי שיש דם הנפש, וחזר הכשר וקבל וזרק כבר נפסל הזבח : ולא מפני מחשבת שנוי השם פסל אותם, אלא מפני שהוא פסול לעבודה כמו שבארנו.

ד. בדבר הראוי לעבודה פיצד : מנחת העמר שקמצה שלא לשמה הרי זו כמי שנעשת לשמה, ושיריה נאכלין, מפני שהיא מן השעורים, ואין השעורים דבר הראוי לשאר קרבנות. וכן המחשב במנחת קנאות והלבונה עליה, קדם שילקט הלבונה אין מחשבתו מועלת, שהרי אינה דבר הראוי לעבודה. וכן כל כיוצא בזה.

ה. במקום הראוי לעבודה פיצד : מזבח שנפגם, וחשב מחשבת זמן או מחשבת מקום לא פסל הזבח במחשבה זו, שהרי אין המקום עתה ראוי לעבודה. קמץ את המנחה בחוץ, וחשב בשעת קמיצה מחשבת זמן או מחשבת מקום אין מחשבה זו כלום.

ו. אלו דברים שאינן ראויין לאכילה מן הקרבנות, וראויין להקטרה הדם, והאמורין, ובשר העולה, והקמץ והלבונה מן המנחות הנקמצות. ואלו ראויין לאכילה, ואינן ראויין להקטרה הבשר הנאכל מפל הזבחים, בין הנאכל לפונהים בין הנאכל לכל אדם, ושירי המנחות, ושתי הלחם, ולחם הפנים.

ז. ואלו דברים שאינן ראויין לאכילה, ולא להקטרה בשר חטאות הנשרפות, והעור שלבהמה כלו, חוץ מעור האליה שהוא ראוי לאכילה. אבל המורא, והוא הקרום הדק הדבק בעור המבדיל בין העור והבשר אינו ראוי לאכילה ; וכן העצמות, והגידים, והקרנים, והטלפים, והנוצה שלעוף, והצפרנים, והחרטום שלו, וראשי אגפים, וראש הזנב אפלו מקומות הרבים מפל אלו הדבוקים בבשר, שאלו יחתכו מן החי יבצפץ הדם ויצא, הואיל ואינן חשובין, נקראים דבר שאינו ראוי לאכילה לענין הקרבנות.

ח. וכן המרק, והתבלין, והשליל, והשליה, וביצי העוף, והבשר שפלטתו הספין בשעת הפשט וישאר מדבק בעור, והוא הנקרא

אֲלֵל כָּל אֱלוֹ אֵינָן חֲשׁוּבִין לְעֵנִין מַחֲשַׁבַּת הַקְּרִבּוּנוֹת, וְהָרִי הֵן
כְּדָבָר שְׂאִינוּ רְאוּי לְאֲכִילָהּ. וּמַחֲשָׁבִין עַל דְּבַר הָעוֹמֵד לְאִבּוֹד,
וְעַל דְּבַר הָעוֹמֵד לְשִׁרְפָּה.

ט. הַמַּחֲשֵׁב בְּאַחַת מֵאוֹתָן אַרְבַּע הָעֲבוֹדוֹת אוֹ בְּכֻלָּן, לְאָכֹל דְּבַר
שְׂאִין דְּרָכּוֹ לְאֲכִילָה אוֹ לְהַקְטִיר דְּבַר שְׂאִין דְּרָכּוֹ לְהַקְטִירָהּ, בֵּין
בְּמַחֲשַׁבַּת הַמָּקוֹם, בֵּין בְּמַחֲשַׁבַּת הַזְּמַן הַזֶּבַח כָּשֶׁר. פִּיּוּצָה: חֲשַׁב
לְשִׁתּוֹת מִדָּם הַזֶּבַח, אוֹ לְאָכֹל מֵאֲמוּרֵיו, אוֹ לְאָכֹל מִן הַקֶּמֶץ וּמִן
הַלְּבוֹנָה, בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר, אוֹ שֶׁחֲשַׁב לְהַקְטִיר מִבֶּשֶׂר הַזֶּבַח, אוֹ
מִשִּׁירֵי הַמִּנְחָה, בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר הָרִי הַזֶּבַח כָּשֶׁר.

י. וְכֵן אִם חֲשַׁב לְאָכֹל אוֹ לְהַקְטִיר מִן הָעוֹר, אוֹ מִן הָעֲצָמוֹת,
וְהַגִּידִים, וְהַמָּרְק, אוֹ הָאֵלֶּל, וְכִיּוּצָא בְּהֵן בֵּין מַחֲשַׁבַּת זְמַן, בֵּין
מַחֲשַׁבַּת מָקוֹם הַזֶּבַח כָּשֶׁר; וְכֵן אִם חֲשַׁב לְאָכֹל מִפְּרִים וּשְׁעִירִים
הַנִּשְׂרָפִין, בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר הָרִי הֵן כָּשֶׁרִים. וְכֵן כָּל פִּיּוּצָא בְּזֶה.

יא. חֲשַׁב שְׂיֵאכְלוּ הַטְּמְאִים אוֹ הַפְּסוּלִין, מִדְּבַר הָרְאוּי לְאֲכִילָהּ,
אוֹ שְׂיִקְטִירוּ הַטְּמְאִים אוֹ הַפְּסוּלִין, דְּבַר הָרְאוּי לְהַקְטִירָהּ חוּץ
לְזֶמֶן אֲכִילָהּ וְהַקְטִירָהּ הַזֶּבַח פְּגוּל, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ; וְחוּץ לְמָקוֹם
אֲכִילָהּ וְהַקְטִירָהּ הָרִי זֶה פְּסוּל, וְאִינוּ פְּגוּל.

יב. אֵין אֲכִילָהּ פְּחוּתָה מִפְּזִית, וְלֹא הַקְטִירָהּ פְּחוּתָה מִפְּזִית;
לְפִיכֵן הַמַּחֲשֵׁב לְאָכֹל מִדְּבַר הָרְאוּי לְאֲכִילָהּ פְּחוּתָה מִפְּזִית,
אוֹ שֶׁחֲשַׁב לְהַקְטִיר מִדְּבַר הָרְאוּי לְהַקְטִירָהּ פְּחוּתָה מִפְּזִית, בֵּין
בְּמַחֲשַׁבַּת זְמַן, בֵּין בְּמַחֲשַׁבַּת מָקוֹם הַזֶּבַח כָּשֶׁר.

יג. חֲשַׁב לְאָכֹל כִּחְצֵי זֵית בַּחוּץ, וְלְהַקְטִיר כִּחְצֵי זֵית בַּחוּץ, אוֹ
שֶׁחֲשַׁב לְאָכֹל כִּחְצֵי זֵית אַחֵר זְמַן אֲכִילָהּ, וְלְהַקְטִיר כִּחְצֵי זֵית
אַחֵר זְמַן הַקְטִירָהּ הַזֶּבַח כָּשֶׁר, שְׂאִין אֲכִילָהּ וְהַקְטִירָהּ מִצְטַרְפִּין.
וְאִם הוֹצִיאוּ בְּלִשׁוֹן אֲכִילָהּ, וְאָמַר שְׂיֵאכְל כִּחְצֵי זֵית וְתֵאכְל
הָאֵשׁ כִּחְצֵי זֵית הָרִי אֱלוֹ מִצְטַרְפִּין: לִשׁוֹן אֲכִילָהּ אֶחָד הוּא.

יד. חֲשַׁב לְאָכֹל אוֹ לְהַקְטִיר כִּחְצֵי זֵית, וְחָזַר וְחֲשַׁב עַל כִּחְצֵי זֵית
אַחֵר בְּאוֹתָהּ הַמַּחֲשֶׁבֶה הָרִי אֱלוֹ מִצְטַרְפִּין. חֲשַׁב לְאָכֹל כִּחְצֵי
זֵית, וְשִׁתְּאֲכַל בְּהֶמָּה אוֹ חִיָּה כִּחְצֵי זֵית, בֵּין בְּמַחֲשַׁבַּת מָקוֹם,
בֵּין בְּמַחֲשַׁבַּת זְמַן הָרִי אֱלוֹ מִצְטַרְפִּין: שְׁשֵׁם אֲכִילָהּ אֶחָד הוּא.

טו. חֲשַׁב עַל כְּזֵית שְׂיֵאכְלוּהוּ שְׁנַיִם, הָרִי אֱלוֹ מִצְטַרְפִּין; חֲשַׁב
לְאָכֹל כְּזֵית בֵּיתֵר מִכְּדֵי אֲכִילַת פָּרֶס, הָרִי זֶה מִצְטַרֵּף. חֲשַׁב
בְּשַׁעַת זְבִיחָהּ לְאָכֹל כִּחְצֵי זֵית, וּבְשַׁעַת זְרִיקָהּ לְאָכֹל כִּחְצֵי זֵית
הָרִי אֱלוֹ מִצְטַרְפִּין, בֵּין בְּמַחֲשַׁבַּת הַמָּקוֹם בֵּין בְּמַחֲשַׁבַּת הַזְּמַן.
וְכֵן אִם חֲשַׁב עַל כְּזֵית בְּשַׁעַת קִבְּלָהּ, וְעַל כְּזֵית בְּשַׁעַת הוֹלְכָהּ:
שְׂאֵרְבַּע הָעֲבוֹדוֹת מִצְטַרְפוֹת, וְהָרִי הֵן פְּעֻבָּדָה אַחַת.

טז. חֲשַׁב לְהַקְטִיר כִּחְצֵי זֵית מִן הַקֶּמֶץ, וְכִחְצֵי זֵית מִן הַלְּבוֹנָה
הָרִי אֱלוֹ מִצְטַרְפִּין: שֶׁהַלְּבוֹנָה עִם הַקֶּמֶץ לְמִנְחָה, כְּאֲמוּרִין
לְזֶבַח. לְפִיכֵן אִם חֲשַׁב לְהַקְטִיר כְּזֵית מִן הַלְּבוֹנָה חוּץ לְזֶמְנוֹ,
הָרִי זֶה פְּגוּל כִּמּוֹ שְׂיִתְבָּאֵר.

יז. אֶחָד הַמַּחֲשֵׁב לְזָרֵק דָּם הַזֶּבַח כִּלּוֹ בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר, אוֹ שֶׁחֲשַׁב
לְזָרֵק מִקְצַת דָּמוֹ בַּחוּץ אוֹ לְמָחָר פִּיּוֹן שֶׁחֲשַׁב עַל כְּדֵי הַזֵּיהָ מִן
הַדָּם, פְּסוּל.

הלכות פסולי המקדשין פרק טו

א. כל הזבחים שנשחטו במחשבת שנוי השם, בין בקרבנות יחיד בין בקרבנות צבור כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה: חוץ מן החטאת והפסח שאם נעשו במחשבת שנוי השם, פסולין. ואחד המשנה שם הזבח בשעת שחיטה, או בשעת קבלה, או בשעת הולכה, או בזריקה, כמו שבארנו.

ב. פיצד לא עלו לבעלים לשם חובה: כגון ששחט עולה לשם שלמים, לא עלת לבעלים לא משום עולה שהם חייבין בה ולא משום שלמים, אלא חייבין להביא זבח אחר. וכן אם שחט עולת ראובן לשם שמעון לא עלת לא לראובן, ולא לשמעון.

ג. במה דברים אמורים, בשעקר שם הזבח בזדון; אבל אם טעה ודמה שזו העולה שלמים היא, ועשה כל עבודותיה לשם שלמים עלת לבעלים לשם חובה. וכן החטאת והפסח שעשה אותן במחשבת שנוי השם בטעות, כשרים שעקירה בטעות, אינה עקירה.

ד. וכן עולת העוף שמלקה או שמצה דמה במחשבת שנוי השם כשרה, ולא עלת לבעלים; וחטאת העוף, פסולה. וכן כל המנחות שנעשו במחשבת שנוי השם כשרות, ולא עלו לבעלים: חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות שאם חשב באחת מארבע עבודות שלהן מחשבת שנוי השם, פסולות.

ה. שנוי השם במנחה פיצד כגון שקמץ מנחת נדבה לשם מנחת חוטא, או מרחשת לשם מחבת, או מחבת לשם מרחשת, וכן כל פיוצא בזה.

ו. אסור לחשב בקדשים מחשבה שאינה נכונה, כמו שיתבאר; לפיכך זבח ששחטו שלא לשמו, או מנחה שקמצה שלא לשמה, בין בזדון, בין בשגגה חייב להשלים שאר עבודות לשמן: אפלו שחט וקבל והוליד במחשבת שנוי השם, חייב לזרק במחשבה נכונה.

ז. ומפני מה נשתנה דין החטאת והפסח מכל הזבחים, ודין מנחת חוטא ומנחת הקנאות מכל המנחות מפני שעין עליהם הכתוב: הרי הוא אומר בחטאת "ושחט אתה, לחטאת" (ויקרא ד, לג), שתהיה שחיטה לשם חטאת; וכן שאר עבודותיה לשמה. ונאמר "על-חטאתו" (ויקרא ד, כח; ויקרא ד, לה), שתעשה לשם אותו החטא. ונאמר "וכפר עליו" (ויקרא ד, לה), שתהיה לשם בעליה.

ח. ונאמר בפסח "ועשית פסח, לה" (דברים טז, א), שתהיה כל עשיתו לשם פסח, ונאמר "ואמרתם זבח-פסח הוא לה" (שמות יב, כז), שתהיה זביחתו לשם פסח; הא אם שנה שמו, או שם בעליו פסול. ובמנחת חוטא הוא אומר "כי חטאת, היא" (ויקרא ה, יא), ובמנחת סוטה נאמר "כי-מנחת קנאת היא" (ראה במדבר ה, טו; במדבר ה, יח) שיהיו כל מעשיהן לשמן.

ט. חטאת ששחטה לשם זבח אחר כגון ששחטה לשם עולה, או לשם אשם, או לשם שלמים פסולה, כמו שבארנו; אבל אם שחטה לשם חלין הרי זו כשרה, ולא עלת לבעלים: מפני השמועה למדו שהקדשים מחללין קדשים, ואין החלין מחללין קדשים.

י. שחטה לשם חטא אחר כגון שבאה על אכילת חלב, ושחטה

על אכילת דם פסולה. שחטה לשם אדם אחר שהוא מחיב חטאת, אפלו חטאת שאינה קבועה הרי זו פסולה. אבל אם שחטה לשם אחר שהוא מחיב עולה הרי זו כשרה, ולא עלת לבעלים: שנאמר "וכפר עליו" (ויקרא ד, לא; ויקרא ד, לה) עליו, ולא על חברו שהוא מחיב חטאת כמותו. שחטה לשם מת כשרה, ולא עלת לבעלים: שאין פפרה למתים.

יא. שחטה לשם מי שאינו מחיב קרבן כלל לא חטאת, ולא עולה, ולא שאר קרבנות הרי זו פסולה: שמה מחיב הוא, ואינו יודע.

יב. שחטה לשמה, וחשב בשעת השחיטה לזרק דמה שלא לשמה הרי זו פסולה: לפי שמחשבין מעבודה לעבודה; וזאת המחשבה שחשב בשעת שחיטה, כאלו חשבה בשעת זריקה ולפיכך פסולה.

יג. הפסח ששחטו במחשבת שנוי השם בין ששנה שמו לשם זבח אחר, בין ששנהו לשם חלין פסול, שנאמר "ואמרתם זבח-פסח הוא לה'" (שמות יב, כז). במה דברים אמורים, ששחטו בזמנו שהוא יום ארבעה עשר בניסן אפלו שחטו בשחרית במחשבת שנוי השם, פסול. אבל אם שחטו בלא זמנו במחשבת שלא לשמו, כשר; שלא לשם בעליו נעשה כמי שאין לו בעלים בזמנו, ופסול.

יד. פסח ששחטו לשמו בארבעה עשר קדם חצות פסול, לפי שאינו זמנו. עברה שנתו, ושחטו בזמנו לשם פסח, וכן השוחט שאר זבחים לשם פסח, אפלו שחטן אחר חצות הרי אלו כשרים, ולא עלו לבעלים לשם חובה.

טו. תודה ששחטה לשם שלמים, עלת לבעלים; ושלמים ששחטן לשם תודה, לא עלו לבעלים: לפי שהתודה נקראת שלמים, ושלמים לא נקראו תודה.

טז. עולה ששחטה על מי שאינו מחיב קרבן כלל, לא עלת לבעלים: שהרי שחטה שלא לשם בעליה; ואף על פי שזה ששחטה לשמו אינו מחיב כלום בענינו, אי אפשר שלא יהיה חייב כפרה לשמים שאין לה אדם מישראל שלא עבר מעולם על מצות עשה.

יז. עולה הבאה לאחר מיתה, שעשיה שלא לשם בעליה עלת לבעלים לשם חובה, שאין בעלים לאחר מיתה.

יח. שני כבשי עצרת ששחטן לשם אילים, לא עלו לצבור לשם חובה; ואם דמה שהן אילים, ושחטן לשם אילים עלו להן, מפני שהיא עקירה בטעות.

יט. אשם מצרע ששחטו שלא לשמו, או שלא נתן מדמו על גבי בהנות טעון נסכים: שאם יקרב בלא נסכים, נמצא כמקריב נדבה; ואין האשם בא נדבה.

כ. כבש הבא עם העמר ששחטו שלא לשמו לא יביא מנחת נסכים שלו שני עשרונים, אלא עשרון אחד כשאר הנדבות: שהרי לא עלה לשם חובתו. וכן תמיד ששחטו שלא לשמו, לא יעלה עמו שני גזרי עצים כשאר התמידים שהרי לא עלה לחובת התמיד, אלא הרי הוא ככל הנדבות.

כא. שְׁנֵי כְּבָשִׁי עֲצַרְתָּ שִׁשְׁחָטָן שְׁלֹא לְשֶׁמֶן, או שִׁשְׁחָטָן בֵּין לִפְנֵי זְמַנָּן בֵּין לְאַחַר זְמַנָּן הַדָּם יִזְרַק וְהַבֶּשֶׂר יֵאָכֵל, אִף עַל פִּי שְׁלֹא עָלוּ לְצִבּוֹר לְשֵׁם חֻבָּה. וְאִם הִיְתָה שֶׁבֶת, לֹא יִזְרַק; וְאִם יִזְרַק, הִרְצָה לְהַקְטִיר אֲמוּרִין לְעֶרֶב.

כב. וְכֵן שְׁלֵמִי נִזִּיר שִׁשְׁחָטָן שְׁלֹא לְשֶׁמֶן אִף עַל פִּי שְׁלֹא עָלוּ לְבַעֲלִים, הָרִי הֵן נֶאֱכָלִין לַיּוֹם וְלַיְלָה; וְאִין טְעוּנִין לַחֵם. וְכֵן אֲשֶׁם נִזִּיר וְאֲשֶׁם מִצְרַע שִׁשְׁחָטָן שְׁלֹא לְשֶׁמֶן אִף עַל פִּי שְׁלֹא עָלוּ לְבַעֲלִים, הָרִי הֵן נֶאֱכָלִין.

הַלְבוֹת פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין פֶּרֶק טו

א. כָּכֵר בְּאֶרְנוּ שֶׁהִמְחֹשֵׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע הָעֲבוּדוֹת, מִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם הַקָּרֵבָן פְּסוּל, וְאִינוּ פְּגוּל; וְאִם חֹשֵׁב מִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, הַקָּרֵבָן פְּגוּל. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁלָּא עֵרֵב עִם מִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, מִחֻשְׁבָּה אַחֶרֶת; אֲבָל אִם עֵרֵב מִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם, או מִחֻשְׁבַּת שְׁנוֵי הַשָּׁם בְּפֶסֶח וּבַחֲטָאֵת, עִם מִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן הַקָּרֵבָן פְּסוּל, וְאִינוּ פְּגוּל.

ב. בִּיצֵד: שָׁחַט וְקָבַל וְהוֹלִיךְ וְזָרַק, וּמִחֻשְׁבָּתוֹ בְּאַרְבַּע עֲבוּדוֹת אֵלּוּ מִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, או שֶׁהִיְתָה מִחֻשְׁבָּתוֹ בְּאַחַת מֵאַרְבַּעֶתָן מִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וּבִשְׂאֵר הָעֲבוּדוֹת הִיְתָה מִחֻשְׁבָּתוֹ נְכוּנָה, או לֹא הִיְתָה שֵׁם מִחֻשְׁבָּה כָּלֵל בְּשְׂאֵר הָעֲבוּדוֹת הָרִי זֶה פְּגוּל.

ג. אֲבָל אִם שָׁחַט בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וְקָבַל או הוֹלִיךְ או זָרַק בְּמִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם, או שִׁשְׁחַט בְּמִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם, וְקָבַל או הוֹלִיךְ או זָרַק בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן אִין זֶה פְּגוּל, אֲלֹא פְּסוּל בְּלִבְדּוֹ.

ד. וְכֵן הִפְסֵחַ וְהַחֲטָאֵת שִׁשְׁחָטָן בְּמִחֻשְׁבַּת שְׁנוֵי הַשָּׁם, וְקָבַל וְהוֹלִיךְ וְזָרַק בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, או שִׁשְׁחַט בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וְקָבַל או הוֹלִיךְ או זָרַק בְּמִחֻשְׁבַּת שְׁנוֵי הַשָּׁם אִין זֶה פְּגוּל, אֲלֹא פְּסוּל. וְהוּא הָדִין בַּעֲוֹפוֹת, וּבִמְנַחוֹת. אִין שֵׁם פְּגוּל, אֲלֹא קָרֵבָן שֶׁנִּפְסַל בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וְלֹא עֵרֵב עִמָּה מִחֻשְׁבַּת מָקוֹם, לֹא בַּתְּחִלָּה וְלֹא בְּסוֹף; וְלֹא עֵרֵב עִמָּה מִחֻשְׁבַּת שְׁנוֵי הַשָּׁם, בְּקָרְבָּנוֹת שֶׁנִּפְסְלִין בְּמִחֻשְׁבַּת שְׁנוֵי הַשָּׁם.

ה. הִמְחֹשֵׁב בְּאַחַת מֵאַרְבַּע הָעֲבוּדוֹת, או בְּכֻלָּם, לֶאֱכֹל כְּזִית מִדְּבַר הָרָאוּי לֶאֱכִילָה בַּחוּץ וְכְזִית לְמִחָר, או כְּזִית לְמִחָר וְכְזִית בַּחוּץ, או כִּחְצֵי זֵית בַּחוּץ וְכִחְצֵי זֵית לְמִחָר, או כִּחְצֵי זֵית לְמִחָר וְכִחְצֵי זֵית בַּחוּץ הָרִי הַקָּרֵבָן פְּסוּל, וְאִינוּ פְּגוּל; וְכֵן אִם עֵרֵב הִמְחֻשְׁבוֹת בְּהַקְטָרָה הָרִי זֶה פְּסוּל, וְאִינוּ פְּגוּל.

ו. חֹשֵׁב לֶאֱכֹל או לְהַקְטִיר כִּחְצֵי זֵית בְּמִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם, וְלֶאֱכֹל או לְהַקְטִיר כְּזִית בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן הָרִי זֶה פְּגוּל, בֵּין שֶׁהִקְדִּים מִחֻשְׁבַּת כְּזִית בֵּין שְׂאֵחַר אוֹתָהּ: שְׂאִין חֲצֵי זֵית חָשׁוּב אֲצֵל כְּזִית.

ז. חֹשֵׁב עַל חֲצֵי זֵית בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וְעַל חֲצֵי זֵית בְּמִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם, וְחָזַר וְחֹשֵׁב עַל חֲצֵי זֵית אַחֵר בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן הָרִי זֶה פְּגוּל; וְכֵן אִם חֹשֵׁב עַל חֲצֵי זֵית בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וְחָזַר וְחֹשֵׁב עַל כְּזִית, חֲצִיו בְּמִחֻשְׁבַּת הַזְּמַן, וְחֲצִיו בְּמִחֻשְׁבַּת הַמָּקוֹם הָרִי זֶה פְּגוּל.

ח. חֹשֵׁב עַל הַדָּמִים הַנִּתְּנִין לְמִטָּה לִתֵּן אוֹתָם לְמַעֲלָה, או

על הנתנין למעלה לתן אותם למטה, וכיוצא במחשבות אלו שאינן פוסלין כמו שבארנו, וערב עמהן מחשבת הזמן הרי זה פגול; ואם חשב עמהן מחשבת המקום לבדה הרי זה פסול, ואינו פגול.

ז. חשב על הדם הנתן למעלה לתן אותו למחר למטה, או על הדם הנתן למטה לתן אותו למחר למעלה, או שחשב על הדם הנתן בפנים בהיכל לתן אותו למחר במזבח החיצון, או שחשב על הדם הנתן במזבח החיצון לתן אותו למחר בפנים אינו פגול, אף על פי שחשב מחשבת הזמן: הואיל ושנה מקום נתינת הדם במחשבתו הרי זה פסול, ואינו פגול.

י. ומאחר שבארנו בהלכות אלו שהדם שנתן שלא במקומו, כאלו נתן במקומו, למה לא יהיה זה פגול, במחשבה זו שחשב לתן הדם שלא במקומו למחר: מפני שהדם הנתן שלא במקומו, אף על פי שהזבח כשר, אינו מתיר הבשר באכילה, כמו שבארנו; וכל זריקה שאינה מתרת הבשר באכילה אם חשב לתן אותה חוץ לזמנה, לא פגל. לפיכך אם חזר וחשב בזבח זה מחשבת הזמן הרי זה פסול, ואינו פגול.

יא. חשב מחשבת זמן בשעת קמיצה, אבל לא בשעת לקוט הלבונה, או שחשב מחשבת הזמן בשעת לקוט הלבונה, אבל לא בשעת קמיצה הרי זה פסולה, ואינה פגול: עד שיחשב מחשבת הזמן בכל המתיר, שהוא הקמץ עם הלבונה בשעת קמיצת הקמץ ולקוט הלבונה, או בשעת נתינת שניהן בפלי, או בשעת הולכתן, או בשעת זריקתן.

יב. חשב בשעת הקטרת הקמץ, שיקטיר הלבונה למחר אינה פגול, שאין הקטרה מפגלת הקטרה. וכן אם הקטיר הלבונה לבדה, או הקמץ לבדו, והוא מחשב לאכל שירים למחר הרי זה פסולה ואינה פגול, שאין מפגלין בחצי מתיר. אבל אם הקטיר את הקמץ לבדו, וחשב שיקטיר לבונה למחר, ואחר כך הקטיר הלבונה, וחשב שיאכל השירים למחר הרי זה פגול, שהרי פשטה מחשבת זמן בכל המנחה.

יג. הקטיר כדי שמשם מן הקמץ עם הלבונה, והוא מחשב שיאכל כדי שמשם מן השירים למחר, עד שהשלים כל הקמץ עם הלבונה במחשבת הזמן הרי זה פסולה, ואינה פגול: שאף על פי שדרך אכילה בכך מעט מעט, אין דרך הקטרה בכך; אלא הרי זה כמנחה שלא הקטר קמצה.

יד. מנחת חוטא או מנחת קנאות שהיה עליה לבונה, וחשב בה מחשבת הזמן קדם שילקט הלבונה הרי זה פסולה, ואינה פגול; ואם אחר שילקט הלבונה, חשב עליה מחשבת הזמן הרי זה פגול.

טו. שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה, והקטיר הקמץ במחשבת הזמן הרי זה ספק אם נקבעו לפגול, והרי הן פגול, או לא נקבעו, ואינה פגול.